

Коли дуже довго дивишся на сонце, воно засліплює. Ти мружишся, намагаючись урятувати свої очі від того яскравого світла, але погляду не відводиш. Хтозна, чому. Можливо, сподіваєшся, що сонце теж на тебе подивиться.

Я сподіваюся. Мружуся, ховаю погляд між метушливими постатями в коридорі, але стежу за нею. Крадькома, непомітно, потайки. Вона — наче сонце. Засліплює. Копиця рудого волосся на її голові — як тепле м'яке проміння. Уявляю, як воно лоскоче, дивлюся, як підстрибує, коли вона жвавим кроком перетинає коридор, минаючи мене. Тоді я відводжу погляд. Маю відчуття, що дивлюся на неї задовго, відстежуючи кожен її крок, кожен порух, ніби вивчаючи. Насправді ж я знаю її рухи напам'ять. Знаю, як вона закидає голову, коли сміється золотистим дзвінким сміхом, як проводить тонкими пальцями по своїх кучерях, намагаючись хоч трохи пригладити їх, але вони все

одно розлітаються, неслухняні. Знаю, як вона йде: легко, наче летить, трохи підстрибом, упевнено і швидко. Знаю музику її голосу, танці ластовиння в неї довкола носа, її непевні посмикування пальцями, коли вона хвилюється, бісики в зелених очах, коли її щось дратує...

Я таки дивився на неї занадто довго, бо, здається, вивчив усю напам'ять. Закарбував кожне її слово, кожну звичку, кожен недолік. Але які в неї недоліки? Не знаю. Для мене їх немає.

Відводжу очі, коли вона проходить повз. Навіть не проходить — пролітає. Швидко й легко, не затримуючись ні на мить. Мимоволі стежу за її кроками, потайки сподіваючись, що вона таки зупиниться. Хоч би на мить. Може, кине на мене хоча б один погляд? А може, вже кинула, але звідки мені знати? Я ж розглядаю підлогу. Точніше, порожнє місце на некрасивій коричневій підлозі, де щойно легко ступали її білі кеди.

Тамую зітхання. Дивитися на неї довго-довго, а тоді глибоко й тяжко зітхнути, — то вже, мабуть, звичка. Такий собі умовний рефлекс. Кліпаю, наче прокидаючись. Сонце сховалося, і в очах перестало пекти. Але навколо стало сіро і трохи сумно.

— Ти чого тут стовбичиш, як пам'ятник? — хтось подружньому ляскає мене по плечі, повертаючи до реальності.

Вичавлюю усмішку, що відчувається на губах якось штучно, але за мить перетворюється на найщирішу у світі: Артем має чудернацький вигляд (знову), начепивши на себе щось, що, як не дивно, йому пасує (як завжди). Він просто сяє, явно прагнучи, щоб на нього звернуло увагу якомога більше людей. Густа білява чуприна, погано захована під хусточкою «а-ля бабусина», кумедно випинається назовні окремими пасмами. Сірі очі блискотять з-за велетенських круглих окулярів, таких важких, що сповзли на кінчик гострого носа й ледве там тримаються. Картину довершує ще ледь помітна смужка білявих, як і волосся, вусів над верхньою губою.

Я заходжуся сміхом:

— Ти пограбував Варвару?

— Чого відразу пограбував?! — вдавано обурюється Артем. — Я позичив у неї її неймовірно стильний образ. Пасує?

Він підпирає підборіддя долонями, достоту так само, як це робить Варвара. Часто-часто кліпає очима і складає губи бантиком.

— Надзвичайно пасує, — серйозно киваю я. — Тобі бракує червоної помади й нерівних стрілок — тоді міг би всіх запевняти, що ви з Варварою рідні сестри. Вона тебе вже бачила? Чи ти якась незаконна сестра, яку від неї завжди приховували?

— Бачила, звісно, — Артем облизує губи. — Ми з нею сфоткалися й домовились, що десятка з фізики мені гарантована.

— Домовся й за мене! — пирхаю я, але Артем удавано смутнішає.

— Не можу. Тобі доведеться нап'яти хустку і напахтитися смердючими парфумами, інакше у клуб старих любителів фізики не приймають!

— От лихо! — ми обоє заходимося сміхом, аж на нас починають озиратися учні та вчителі.

— Що за маскарад, Артеме? Ярославе, чого ви регочете? Дуже прошу, проходьте, будь ласка, у клас! Урок уже давно почався! Ви хіба не чули дзвоника? Артеме, поверніть окуляри та хустку Варварі Петрівні й заходьте у клас. Маю для вас кілька новин.

Сюзанна Олексіївна минає нас плавно і повільно, звівши голову так високо, наче несе на ній важезну корону.

Її старомодна сукня похитується з боку в бік у такт крокам, хитромудро закручена зачіска також легенько рухається, коли вона ледь помітно хитає головою, а підбори вистукують, утворюючи у спорожнілому коридорі відлуння.

— Невже щойно коронований король урізав дуба? — голосно шепоче Артем, чекаючи на реакцію вчительки,

але вона не зупиняється, натомість відчиняє двері класу. — Не почула. Старість...

— Я все чую, Артеме! — озивається вона різко й таки кидає на нього нищівний погляд англійської леді. — *Hurry up, sir!* А ви, Ярославе, — у клас, негайно!

Артем здіймає руки догори й кількома кроками долає відстань від підвіконня до сходів. Злітає ними нагору. Його кроки поступово стихають, я лишаюся з Леді наодинці.

— Заходьте, містере! — каже вона вже ласкавіше. Схоже, дратує її лише Артем.

Надворі сонячний травень. Під вікнами школи квітне бузок, запах долітає аж до вікон нашого класу, і я глибоко вдихаю його, відчуваючи, як повітря циркулює моїми дихальними шляхами. На мить замислююся, чи можу задихнутися від бузку, але тоді відкидаю цю думку: бузку завжди було бага то, він був усюди, запашний, кольоровий, п'янкий. І я жодного разу не задихався. Було би трохи дивним задихатися від бузку. Шерсть тварин, цвіль, пилові кліщі — все це зрозуміло і звично. Я вивчив той список напам'ять. І в ньому немає бузку. Не тому, що це якийсь ще не досліджений алерген, а просто тому, що це бузок. І бузок не спричиняє астму.

У 9-А урок закінчується раніше, дівчата вибігають на вулицю зграйками, швидко наближаючись до бузку. Я занурюю пальці в пасма каштанового волосся, непомітно стежачи за ними. Фотографуються, сміються, танцюють навколо того бузку. Вона також із ними. Її руде пухнасте

волосся колихається на вітрі хвилями. Пальцями торкається квіток, а тоді розкидає руки й обіймає весь куц, чи то пак ту частинку, на яку її вистачає. Куц величезний, об'ємний, а Іванка невеличка й тендітна. Але здається, що куц обіймає її у відповідь.

Усміхаюся, водночас зітхаючи. Хотілося б на мить стати бузком. Так несправедливо: це лише куц, а йому щастить обійняти Іванку.

— Ярослав, *what are you thinking about?* — Леді дивиться на мене поверх вишуканих окулярів, стиснувши губи в тонку лінію. Зморшки навколо її очей здаються мені небезпечними. Цікаво, скільки разів вона мене кликала, доки я почув?

Намагаюся згадати, як англійською буде бузок, але всі слова наче вилітають із голови.

— *I don't know...* — бурмочу стиха. — *Sorry.*

— Шановні, ви останнім часом просто неможливі, — Леді зітхає, несхвально хитаючи головою.

— То все весна! — вигукує Артем. — Весна, любов... розумієте...

Я холону всередині. На мить мені здається, що він говорить про мене. Про мене й Іванку. Але Артем не знає. Чи, може, здогадується? Я не казав йому, не казав нікому, але це ж Артем. З ним не можна бути певним. Яюсь йому вдається дізнаватися те, про що ти змовчав.